

Διονύσης Χαριτόπουλος (1947)

Πειραιώτες (αποσπάσματα)

Ο Γιαννάκης, το μπουζούκι του Τσιτσάνη, μόλις σχόλασε το πρόγραμμα του μαγαζιού στις Τζιτζιφιές, περίμενε σεβαστικά τον ηλισιωμένο αόμματο ακορντεονίστα να σηκωθεί από τις πίσω καρέκλες της ορχήστρας, που ήταν βιδωμένος ώρες, τον βοήθησε να φορτωθεί στην πλάτη το όργανο από τα λουριά και, βαστώντας το μπουζούκι του στη μουσαμαδένια θήκη, τον οδήγησε στην έξοδο ανάμεσα στα τραπεζοκαθίσματα της σάλας και το κόψανε με τα πόδια να γυρίσουν στις παράγκες της Δραπετσώνας.

Στον δρόμο δεν έχει φέξει ακόμα, λεωφερεία δεν κυκλοφορούν, κι επειδή το κρύο ξυρίζει, τα δυο φιλαράκια πάνε σκυφτοί κι αμίλητοι με σηκωμένους τους γιακάδες των σακακιών, ο Γιαννάκης με το μπουζούκι παραμάσχαλα, τα χέρια στις τσέπες κι αργό μάγκικο πάτημα, ο αόμματος ακορντεονίστας με το όργανο στην πλάτη, το ένα χέρι στην τσέπη, το άλλο περασμένο στο μπράτσο του Γιαννάκη, να βαστιέται, και σερνάμενα μικρά μικρά βηματάκια, βιαστικά το ένα πίσω από το άλλο, για να τον προφτάνει.

Μετά το γήπεδο Καραϊσκάκη έκαναν μια μικρή παράκαμψη αριστερά στην Ακτή Πρωτοψάλτη, στο κέντρο πάνω στα βράχια με τις μεγάλες τζαμαρίες Η ΛΑΜΨΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ, που είναι σαν να βγήκε από ξένες ταινίες με ομίχλες, πειρατές και λαθρέμπορους, αγόρασαν μαυράκι και συνέχισαν τον δρόμο τους για τη Δραπετσώνα ακολουθώντας τις γραμμές του Ηλεκτρικού· γέφυρα Καλαμάκη, εργοστάσιο Κεράνη, τα κλειστά παλιατζίδικα της πλατείας Ιπποδαμείας, κόψανε δεξιά και βγήκαν στο Λιμάνι.

Πλάι στον Ηλεκτρικό Σταθμό δεν κρατήθηκαν, τρύπωσαν στο κατασκότεινο σοκάκι της Αλιπέδου, στα μαγαζιά που είχαν ακόμα κατεβασμένα τα κεπέγκια, ακι δεν είναι ακριβώς μαγαζιά με μόστρα, αλλά αποθήκες που πουλάνε σε σακιά ξηρούς καρπούς, όσπρια χοντρική, ποτά σε νταμιζάνες, και μουσικά όργανα, ενώ η απέναντι μάντρα βρομοκοπάει, γιατί εδώ απόμερα κατουράνε οι περαστικοί, και μάταια οι μαγαζάτορες ζωγραφίζουν θεόρατους σταυρούς πάνω της μπας και οι κατρουλήδες είναι θεοφοβούμενοι και το κόψουν.

Αραγμένοι στο σκαλί ενός μαγαζιού, στρίψανε ένα θηρίο τρομπόνι, την ήπιαν εναλλάξ, κι αλλάξαν τα κέφια τους· αυτό το καινούργιο μαυράκι είναι πράμα δυνατό, τους έκανε γην γκλάβα λιάδα. Θυμήθηκαν τον αποψινό αρκουδόμαγκα στο μαγαζί και τους έφυγε το νεφρό από τα χάχανα· μάσαγε ο ερίφης τα ποτήρια κι έφτυνε ματωμένα γυαλιά, μα, την ώρα που ο μπαρμπα-Γιάννης Παπαϊωάννου έπιασε τον

«Μεμέτη», κι αυτός πάλι μανούριαζε να τον προσέξου, σηκώθηκε ο Μιχαλάρος από το διπλανό τραπέζι, του κοπάνησε με τη χερούκλα του μια ξεγυρισμένη σβερκιά, να κάτσει επιτέλους ήσυχος, και τον άφησε ξερό— τον πήραν άρον άρον σηκωτό στην κουζίνα και του βάζανε πάγο στο κεφάλι να συνέρθει.

Όταν τα δυο τακίμια σηκωθήκανε να φύγουν, δεν τους κράταγαν τα πόδια τους, και μπότζαζαν πέρα δώθε στα πενήντα μέτρα ως την προκυμαία σαχλαμαρίζοντας σαν σχολιαρόπαιδα· πάνω στην τσιμεντένια αποβάθρα απέναντι από τον Ηλεκτρικό έκαναν σαν να βρέθηκαν σε πίστα κι έπιασαν το τραγούδι, «Πού πας, Μεμέτη μου, πού πας, αμάν, αμάν / και μένα πού με παρατάς».

Στον δρόμο εμφανίστηκαν τα πρώτα λεωφορεία με τα φώτα αναμμένα.

Τα δυο φιλαράκια συνέχιζαν για τη γειτονιά με γέλια και σαχλαμάρες, πότε αδερφικά αγκαλιασμένοι, πότε σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον πάνω στην έρημη αποβάθρα της Ακτής Κονδύλη, άγγελοι και διάολοι στη φτιάξη τους, χοροπήδαγαν σαν ξωτικά τυλιγμένοι στο πρωινό πούσι του Λιμανιού, περισσότερο σικές παρά άνθρωποι, κι εκεί στα μπουχουχού και μπουχαχά, στις ασυναρτησίες, στα μπινελίκια, στις σπρωξιές και στα αγκαλιάσματα, δυο μαύρες φηγούρες που χόρευαν άκρη άκρη στην τσιμεντένια προκυμαία τραγουδώντας «Μεμέτη μου, Μεμέτη μου, νταλγκά μου και σεκλέτι μου», κι όσο ο Γιαννάκης έριχνε τη ζεμπεκιά του, πάει ο αόμματος ψαχουλευτά να κρεμαστεί πάνω του, ο Γιαννάκης δίνει στον ακορντεονίστα μια σπρωξιά, τον στέλνει φορτωμένο με το όργανο σαν μολύβι στον πάτο της θάλασσας και συνεχίζει να χορύει μόνος του κρατώντας στο ένα χέρι ο μπουζούκι από το μπράτσο.

Εχθές την πρωίαν και εντός του Ναού του Αγίου Κωνσταντίνου, κατὰ την διάρκειαν της τελέσεως της Θείας Λειτουργίας, εισήλθεν έξαλλος εις στρατιώτης, ο οποίος, αφού ήναψεν μίαν ράβδον, την οποίαν εκράτει εις τας χείρας του, ηπειλεί το έντρομον εκκλησίασμα, που διεσκορπίσθη περίτρομον, με την εξής φράσιν: «Είμαι ο Αρχάγγελος Μιχαήλ και θα σας κάψω όλους».

Η απόδρασις Ελλήνων ναυτικών εις λιμένας των ΗΠΑ συνεχίζεται αυξανομένη. Καταζητούνται δύο ακόμη Έλληνες ναυτικοί, υπό Αμερικανικής Υπηρεσίας Ματαναστεύσεως, οι οποίοι εγκατέλειψαν το φορτηγόν πλοίον «Κλεοπάτρα» εις Τσάρλεστον της Νοτίου Καρολίνας και εξηφανίσθησαν.

Προσήλθεν εχθές εις το Κεντρικόν Λιμεναρχείον Πειραιώς η Θεοδοσία Γ., ετών 35, κάτοικος Κερατσινίου, και κατήγγειλεν ότι προ 15ημέρου εξηφανίσθη εκ της οικίας της ο υιός της Αντώνιος, ετών 13, παρασυρθείς υπό λεμβούχων της Καρβουνόσκαλας, οι οποίοι τον κρατούν εις μυστικόν μέρος.